

Jugant a viure a la badia dels àngels

Joan Ferrer Miserol

El motor de la meua vida és el joc i als casinos me coneixen per Jackie. Quan vaig entrar-hi per primera vegada, vaig sentir l'emoció d'entrar a una església i poder comunicar-me amb el destí; per això, el joc s'ha convertit en la meua religió. Guanyar no m'importa, només necessito els doblers per poder seguir jugant; el que me resulta fascinant, fins i tot sagrat, és el fet de jugar, de tenir la sensació de posar la meua existència en mans de la fatalitat. No m'agrada gens controlar la vida, per això he assumit plenament els capritxos de la sort i actualment aquesta arbitrarietat s'ha convertit en el meu estímul de viure. Gràcies a ella m'he acostumat a suportar l'austeritat més absoluta, fins el punt que de la vida ja sols m'interessa la volubilitat de la sort, perquè no me permet pensar més que en el present; d'aquesta manera me sent absolutament lligada al destí i ja no necessito esperar res del futur ni sentir cap penediment pel passat. Vaig deixar el meu marit i el meu fill precisament perquè m'obligaven a planificar-me i això me constrenyia fins el punt que me feia la vida irresistible.

Me diuen Jean Fournier i acabo de complir la trentena; tenia una al·lota, però en el darrer moment, possiblement per por del que m'esperava, vaig deixar-ho córrer. Vivia a París i duia una vida tediada; del banc on feia feina a la rellogeria del meu pare amb qui vivia. Record que uns dies abans d'acabar amb aquesta vida, com cada diumenge, vaig anar a un cinema qualsevol, a veure una pel·lícula qualsevol, per deixar-hi el tedi acumulat durant tota la setmana; però, aquell dia, el resultat no fou qualsevol. La pel·lícula es deia *Lola*, era de Jacques Demy i m'encisà des del principi perquè mostrava la vida com si estàs tramada per algú que jugava amb les vicissituds dels personatges; me vaig identificar tot d'una amb Roland, que curiosament també treballava a un banc i que va tenir la valentia de deixar-ho per anar-se'n a Cherbourg. Uns dies després, un company de feina me proposà anar a un casino per jugar. Vaig guanyar en una hora el meu salari de sis mesos; malgrat sentia com si l'hagués robat, no podia evitar pensar que jugant podria deixar el banc, el meu pare i, com Roland, anar-me'n a

Lola

trescar món. Aquell dia, més que la sort que vaig tenir, el que més me va impressionar fou una dona que, mentre jo entrava al casino, la feien fora per no poder pagar els deutes. Me recordà molt a Lola, era l'encarnació d'un somni, una criatura venguda de més enllà de la realitat, d'aquestes que sols poden existir al cinema. Quan vaig sortir del casino no sabia si estava més intrigat per ella o pels diners, però estava segur que totes dues coses estaven relacionades. Vaig anar a La Badia dels Àngels, que sempre m'havia encisat, per provar aquest nou ofici que semblava més interessant i rendible que el meu.

Estava asseguda a la taula d'una ruleta del casino de Niza per intentar recuperar-me de les pèrdues del dia anterior; tantes, que per seguir jugant havia necessitat vendre el bitllet de tren per tornar a París. Malauradament, aquell tampoc no semblava el meu dia i quan me quedaren només dues fitxes vaig jugar al meu número fatídic, el disset. En aquell moment, a l'altra banda de la taula, un jove, d'aspecte molt agradable, mirant-me amb complicitat, jugà també al disset. Perdérem; però després, ell va jugar al 3 i vaig imitar-lo, confiant que tengués

més sort que jo. Sortí el tres! De cop, només amb els ulls, ens férem definitivament socis. Vengué cap a mi i s'assegué devora meu. En poc temps guanyàrem tot el que havia perdut el dia anterior i bastant més de propina. Volia continuar jugant, però ell me digué que ens hàviem d'anar perquè a partir d'ara ja no podíem seguir temptant la sort. No hi estava gens ni mica d'acord, però per agraïment, ja que m'havia fet rescabalar, no volia dur-li la contrària. Mentre passejàvem vora la mar me digué que m'havia vist al casino dels afores de París, però li ho vaig negar perquè no m'agrada gens recordar els moments dolents. Li vaig proposar d'anar a sopar a un lloc car i elegant per celebrar la nostra fortuna. Semblava un nin a qui li oferia anar per primera vegada a un lloc d'adults.

Mentre sopàvem, en aquell lloc tan pompós, mirava embadalit a Jackie, i ingènuament li deia que sempre havia pensat que aquest luxe sols podia existir a les pel·lícules. Després de sopar, ella s'encabotà per tornar a jugar. Malgrat jo no ho volia fer, no vaig tenir forces per negar-m'hi i guanyàrem una milionada. Me proposà anar a Montecarlo perquè, segons me digué, hi havia el millor casino del món.

Per anar-hi me va fer comprar un cotxe i allotjar-nos a un hotel molt luxós on va demanar la millor habitació. Al casino ho perdérem tot; li vaig suggerir deixar el joc i començar una altra vida junts, però s'hi negà. Tenia por d'acabar com ella; per això, de tornada a Niza, abans d'entrar al casino, la vaig advertir que, guanyàssim o perdéssim, seria la darra vegada. Com que ho perdérem tot, vaig demanar al meu pare que m'enviàs els doblers necessaris per tornar a París; quan els vaig rebre vaig anar al casino per acomiadar-me de Jackie, fent el darrer intent perquè vengués amb mi, però me digué que la idea era molt bella, però irrealitzable. Vaig sortir disposat a oblidar-me d'aquesta aventura que cada cop me semblava més un somni que no una realitat, però quan ja era fora, vaig sentir com me cridava perquè l'esperàs. Me besà, i, rient, me digué que venia amb mi, que ja estava cansada del joc, que a l'amor, si no li posàvem traves, també ens podríem comunicar amb el destí. Dubtava de que fos sincera; però vaig girar-me cap a la porta del casino i vaig veure com en Demy i el seu equip havien quedat dedins desistint de seguir-nos. Això me donà a entendre que podia partir amb ella i gaudir de la intimitat. Tenia la certesa que lluny de la predicibilitat d'un joc perquè ens seria suficient amb les vel·leïtats de l'amor. La nostra vida, si no esperàvem res del futur ni ens recriminàvem res del passat, podria ésser bella i realitzable; com un joc. ■

Lola

